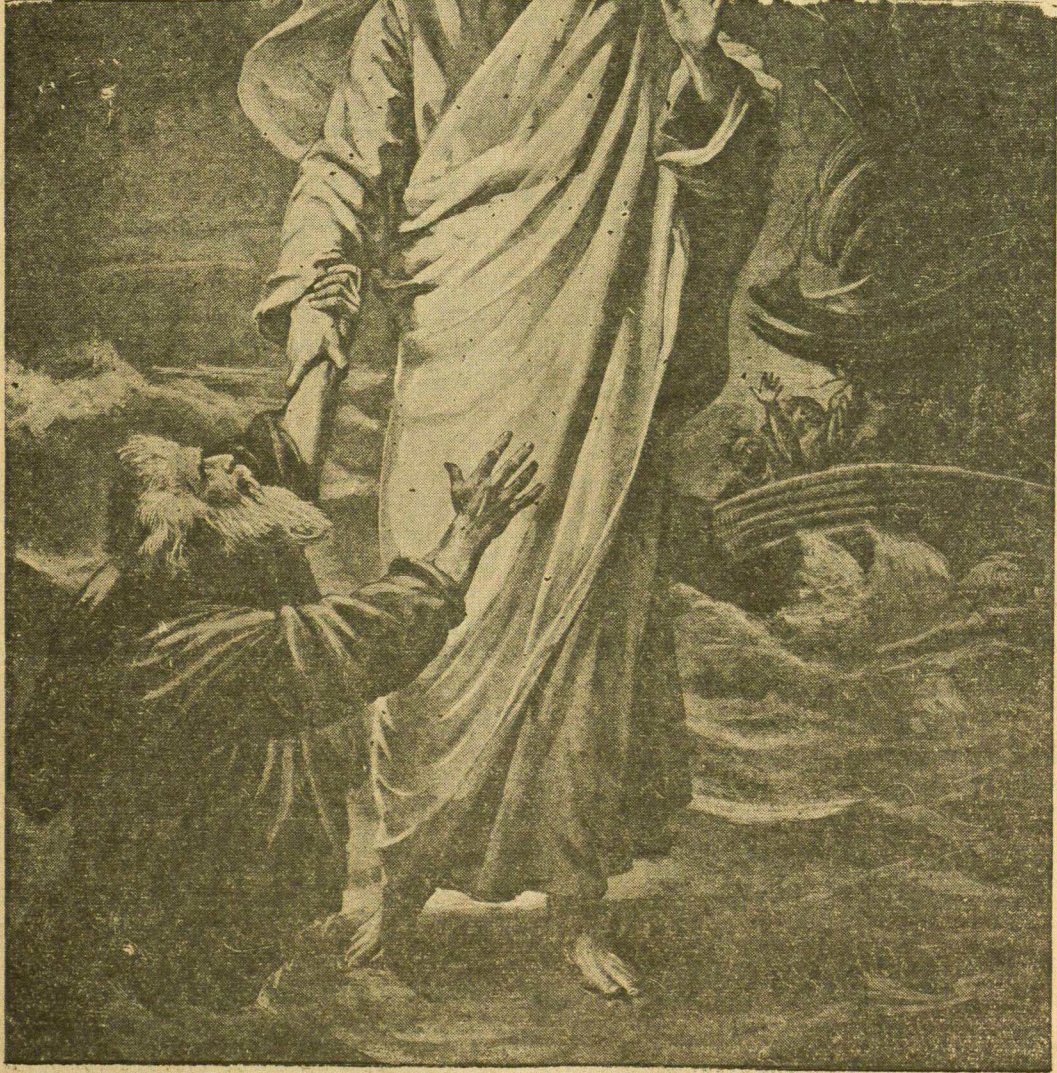

2/356-7453

LAIVAS

No. 3. Metai XIV

Sausio-Jan. 20, 1934

~~7453-7502~~

III SEKMADIENIS PO TRYJŲ KARALIŲ

L e k c i j a .

ROM. 12, 16-21.

NELAIKYKITE patys savęs išmintingais. Niekam piktumu už piktą neatsimokėkite; rūpinkitės tuo, kas gera, ne tik Dievo akyvaizdoje, bet ir visų žmonių. Jei gali būti, kiek nuo jūsų pareina, būkite taikoje su visais žmonėmis. Nekeršykite patys, myliamiausieji! bet duokite vietas rustybei; nes yra parašyta: Mano kerštas; aš atsilyginsiu, sako Viešpatys. Taigi, jei tavo neprietelis alksta, papenėk jį; jei jis trokšta, duok jam atsigerti. Nes tai darydamas, tu krausi žarijas ant jo galvos. Neįsiduok apgalėti savęs piktumui, bet apgalėk pikta gerumu.

E v a n g e l i j a .

MATO 8, 1-13.

ANUO metu, kada Jėzus nužengė nuo kalno, jį sekė daug minių. Ir štai, raupsuotas priėjo, pagarbino jį ir tarė: Viešpatie, jei nori, gali padaryti mane nesuteptą. Jėzus, ištiesęs ranką, prisilietė jo ir tarė: Noriu, būk nesuteptas. Ir tuojuo jis pagijo iš savo raupsu. Jėzus gi jam tarė: Veizdėk, kad niekam nesakytumei; bet eik, pasirodyk kunigui ir atnašauk dovaną, kurią yra įsakęs Mozė, jiems paliudyti. Kuomet jis ėjo į Kaparnauma, prie jo prisartiino šimtininkas ir meldė jį sakdamas: Viešpatie! mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir skaudžiai kanKinasi. Jėzus jam tarė: Aš ateisiu ir jį pagydysiu. Bet šimtininkas atsakydamas kalbėjo: Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitumei po mano stogu, bet tark tik tai žodį, ir mano tarnas pasveiks. Nes ir aš esu žmogus, po valdžia pastatytas, ir turiu po savim kareivių; aš sakau šitam: Eik, ir jis eina; kitam: Ateik, ir jis

ateina; ir savo tarnui: Tai daryk, ir jis daro. Girdėdamas tai, Jėzus stebėjosi ir ėjusiems paskui save tarė: Ištikrujų, sakau jums, aš neradau taip didžio tikėjimo Izraelyje. Taigi, aš sakau jums, daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sėsis prie stalo dangaus karalystėje, draug su Abraomu, Izaoku ir Jokubu; karalystės gi vaikai bus išmesti laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo.

Šimtininkui gi Jėzus tarė: Eik, ir tebūna tau, kaip įtikėjai. Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.

DIEVO MINTIS ŠEIMOJE

Pirmą sekmadienį po Trijų karalių Bažnyčia skiria šventosios šeimynėlės Nazarete pagerbimui, kurioje gimė ir auگو pasaulio Išganytojas.

Tai darydama, Bažnyčia nori duoti visoms pasaulio šeimoms pavyzdį ir įtikinti pasaulį, kad šeima yra iš Dievo, kad joje slepiasi gili Dievo mintis, kuri siekia ne žmogaus suvaržymo ir apsunkinimo.

Kada pasaulis pradėjo tvarkyti šeimą sulvg savo mintimi ir siekimais, o atsitolindamas nuo Dievo minties, šeima virto ne gerovės ir laimės šaltiniu, bet visokio skurdo ir vargo, nenuostabu, tat, jei kaip kam pradeda atrodyti, kad šeima ne Dievo, bet pragaro įstaiga. Kad sugrąžintu, att, šeimai jos gerą vardą, reikia grįžti prie tų minčių, kurios Dievas paslėpė joje, ja sukurdamas.

Ar galima susekti tas mintis? Galima jas susekti tuo pačiu būdu, kuriuo susekame darbininko minti iš padaryto darbo. Eidami pav. per tiltą, neturime mažiausios abejonės, kad tas tiltas yra pastatytas tam, kad palengvinus susisieki-

mą tarp abiejų upės krantų. Imdami į ranką kirvi, peilį ar adatą, lengvai ir su visu tikrumu spėjame, kokiems tikslams tie daiktai yra padaryti. Panašiu būdu spėjame ir Dievo mintį šeimos įstaigoje.

Kokia yra toji mintis?

Liūdnas yra namas ir pilnas bauginančių įspūdžių, kuriame niekas negyvena, o priešingai, linksmas ir žavėtinas tas, kuris yra pilnas žmogiškos gyvybės, pilnas įvairių papuošalų, pagražinimų, be kurių toji gyvybė neapseina.

Panašiai būtų atrodžiusi ir žemė, jeigu Dievas nebūtų apgyvendinęs ant jos žmogaus, daug ji būtų nustojusi iš savo gražumo, jeigu nebūtų gavusi regimo visų matomų daiktų karaliaus. Tačiau, tam karaliui būtų buvę labai liūdna ir nesmagu, jeigu jis būtų buvęs tik vienas, todėl Dievas sutvėrė pirmą žmogų ir sako, kad negera yra žmogui vienam, reikia, kad jų būtų daugiau, kad visa žemė būtų užpildyta žmonėmis.

Tai Dievas galėjo padaryti įvairiais būdais, galėjo iškarto sutverti daugybę žmonių, kaip kad sutvėrė daugybę įvairių augalų, paukščių, žuvų ir kitų gyvių.

Tokiu būdu Dievas nenorėjo užpildyti žemės žmonėmis, nes tuomet žmonės labai būtų buvę vieni kitiems svetimi, sunku būtų buvę užmegsti ir palaikyti tarp jų meilę, o toji meilė yra reikalinga, nes žmonės, tik išvien veikdami, tik bendromis jėgomis gali išnildyti Dievo įsakymą, duota rojuje: *“Užvaldukite žemę, viešpataukite jūrin žvims ir dangaus paukščiams ir visiems gyvūnams, kurie kruta ant žemės.”* Prad. 1, 28. Tos gi vienybės ir sutarties negalima apturėti kitu keliu, kaip per meilę, o meilės vėl nebus galima išgauti iš žmogaus, jeigu žmonės jausis visiškai svetimi vieni kitiems. Dievas tai, norėdamas žmones labiau suartinti, suvest į vienybę, paliko surėdymą, kad žmogus gimtu iš žmogaus, kad tuo būdu žemė užsipildytų žmonėmis, ku-

rie yra surišti tarp savęs bendra kilme, kad visi jaustų esą artimi broliai, vienu tėvų vaikai, o ne svetimi.

Kaip bendra kilmė artina žmones, o skirtinga skiria, galime rasti šimtus pavyzdžių ir šiandien. Tuose kraštuose, kuriuose tautos užmiršo Dievo pamokimą apie bendrą žmonių kilmę, žmonės susiskirstė į įvairias padermes, gentis, kastas ar kitokias grupes, didžiuojasi savo padermės garbinga kilme, šalinasi nuo kitų, svetimų padermių, nekenčia jų ir nesideda su jomis į joki bendrą darbą. Su savąja paderme, priešingai, gyvena taikoje ir laikosi vienybės. Žydų tauta, kuri veda savo kilmę iš Abraomo, daug geriau išlaiko vienybę, negu kurios kitos, katros nežino savo artimesnės kilmės.

Štai kodėl Indijos patriotas Ghandi negali suvesti savo tautos į vienybę, nes mokslas apie skirtingą kiekvienos padermės, kastos ar luomo kilmę neleidžia jiems vienybės, nes mano, kad vienydamies su tais, kurie yra kitokios, prastesnės kilmės, suterš ir pažemins savo padermę.

Kokia tat neapykanta, kokios kovos viešpatautų tarp tautų, jeigu Dievas būtų užpildęs žmonėmis visą žemę iš karto, nesuteikdamas jiems bendros kilmės, o per tai tikro broliškumo ir artumo, sunku būtų įsivaizdinti. Ar nesudaro skirtumų ir šiandien civilizuoatų tautų žmonėse; jei kas skaito save už šlėktą, bajorą, aristokratą, kaimietį, muziką, ar ubago vaiką? Vieni šalinasi nuo kitų, jų neapkenčia ir nesideda su jais į bendrą darbą.

Tikrai visi Dievo darbai yra gailėstingumas ir tiesa, dėkokime tat jam už tą gailėstingumą, kad suteikdamas mums visiems bendrą kilmę, surišo mus visus į kruvą į vieną didelę šeimą broliškumo ir giminytės jausmais ir ryšiais, o per tai palengvino mums išsilaikyti meilėje ir vienybėje su kitais ir apturėti tos naudos, kurios tik vienybėje yra apturimos.

Bet žmogus įžengia į šį pasaulį visiškai silpnas ir bejėgęs, reikia sugaišt daug laiko, pakelt daug vargų ir rūpesčių, kad iš mažo ir silpno vaikelio išauginus tvirtą ir tobulą kūną ir dvasia žmogų, kuris galėtų but naudingas ir sau ir kitiems, ir galėtų užvaldyt žemę ir visas kitas gamtos galybes sulyg Dievo įsakymu, duotu jam rojuje.

Kas gi dabar apsiims ant savęs tą auklėjimo sunkų vargą ir rūpestį? Kas turės tiek meilės ir pasišventimo, kad atsižadės savęs, savo patogumų ir užsidės sau sunkią našta auginti jaunesniąją kartą.

Čia Dievas pramatė ir tą sunkenybę ir nepaliko jos neaprūpinęs. Auginimo vargus ir darbus palengvino pirmiausia tuom, kad padalino juos ir uždėjo ant dviejų asmenų, lygiai užinteresuotų, o dviem juk yra lengviau nešti visokia našta.

Kad galėtų veikti vienybėje ir sutartinai, Dievas įdiegė į jų dviejų širdis didelį vieno prie kito prisirišimą, todėl Adomas, pamatęs Dievo sutvertą pirmą moterį, ištarė pranašingus žodžius, kad žmogus apleisiąs savo tėvą ir motiną ir prisirišiąs prie savo žmonos ir būsią dviejų viename kūne. Prad. 2, 22.

Kad tam prisirišimui susilpnėjus, vyras ir žmona neimtų svajot apie persiskyrimą, Dievas ir čia atėjo į pagelbą žmogaus silpnybei, užkirsdamas kelią visiems persiskyrimams ant visados, užmezgė moterystės ryšį, kurio niekam nevalia atrišt, ar bus gera ar bloga, sykį surišti yra tuo ryšiu, turi jį nešiot liki mirčiai.

Moterystė, kaip matome, yra iš Dievo, joje spindi Dievo išmintis, jo gerumas ir gailestingumas, noras užtikrinti žmonijai savitarpę meilę, vienybę ir galybę, ir, jei tik žmonės pildytų Dievo valią, toji įstaiga pasidarytų visokios gėrovės šaltinis. Net pašvenčiamoji malonė,

sulyg Dievo surėdymu, turėjo pereiti nuo tėvų ant vaikų, jeigu pirmieji tėvai nebūtų nusidėję.

Kada žmogus nusidėjo, prarado nekaltumą, o su juom prarado ir rojų, pradėjo gadyt visas Dievo įstaigas, o tarp jų ir moterystę ir taip sugadino, kad padarė iš jos visokios nelaimės, visokio vargo ir skurdo šaltinį. Sutraukė pirmiausia moterystės ryšį, užvedė persiskyrimus, o kas baisiausia panaikino vieno vyro su veina motere vienybę, leido vienam vyrui turėti daug moterų, o vienai moterei daug vyrų, vienu žodžiu, toji įstaiga, Dievo sukurta, taip buvo suardinta, kad sunku buvo joje įžiūrėt Dievo gerumo ir išminties žymes, pradėta mintyt, kad visa moterystė yra iš piktosios dvasios, tamsybės galybių padaras.

Kristus ateina į šį pasaulį atitaisyti, kas buvo pagadinta, o taisydamas visas Dievo įstaigas, neaplenkė ir moterystės, nes ji yra viena iš svarbiausių.

Galėdamas ateiti į šį pasaulį nesuaugusiu žmogum, jis pasirinko mažo vaikelio kelią, kuriuo žengia kiekvienas žmogus, jis gema šeimynėlėje paties Dievo sutaisytoje, ją išaukština, išpuošia tokiomis dorybėmis, kad padaro iš jos amžiną, nevystantį pavyzdį visiems laikams ir visoms visų tautų šeimoms. Čia ras sau pavyzdį ir karališkos šeimos, nes šv. Juozapas ir P-lė Švenčiausia buvo iš karališkos Dovidio šeimos; ras pavyzdį ir tie, kurie, gyvenę kitados aukštybėse ir ištekliuje, aplinkybių yra verčiami tenkintis mažiausiais dalykais, suvaržyt savo reikalus ir gyventi žemybėse; ras pavyzdį darbininkai ir vargšai, kurie sunkiu savo rankų darbu yra verčiami maityti savo šeimynėles; ras pavyzdį patėviai ir pamotės, kaip ištikimai reikia pildyti tas pareigas, kurias yra paėmę ant savęs, nes šv. Juozapas buvo tik skaitomas V. Jėzaus tėvas, o pareigas atliko kaip ištikimiausias tėvas; ras pavyzdį ir

tie, kuriems šeimos vargai išspaudžia iš širdies nevieną murmėjimą net prieš Dievo apveizdą, nes Šv. Šeimynėlei teko iškęsti daug vargų, kelionių po svetimus kraštus, žmonių ir valdžių persekiojimus.

Išganytojo apsilankymas vestuvėse Galilėjos Kanoje nėra taip pat be reikšmės, tuom jis norėjo parodyti, kad moterystė yra iš Dievo, o ne iš piktosios dvasios, o kas į ją stoja, turi stoti su Dievo pagelba ir palaima.

Pagaliau gyvu žodžiu uždrauė divorsus, persiskyrimus, daugpatystę, daugvyrstę. Tam uždraudimui davė progos patys žydai, besiginčydami tarp savęs, ar valia žmogui persiskirti su savo moteria dėl *betkokios priežasties*. Kad valia dėl svarbios, jie neabejojo, nes Mozė buvo jiems davęs tokį leidimą jų nuomone. Bet nelengva yra surasti rubežius tarp svarbios ir nesvarbios priežasties, todėl kaip kam atrodė, kad gal užtektų ir nesvarbios priežasties moterystės ryšio sutraukymui. Besiginčydami tuo klausimu, nutarė kreiptis prie V. Jėzaus ir jo atsiklausti, ar valia žmogui persiskirti su savo moteria dėl *bet kokios, reiškia nesvarbios priežasties*. Atsako jiems Išganytojas: *“Ar neskaitėte, kad tas, kurs pradžioje sutvėrė žmogų, padarė juos kaipo vyrą ir moterį ir tarė: To dėl *liai žmogus paliks savo tėvą ir motiną ir laikysis savo pačios, ir du bus vienas kūnas. Kątat Dievas sujungė, žmogus teneperskiria.*”* Žydai, norėdami pateisinti savo persiskyrimus, teisinosi turį iš Mozės leidimą imti divorsus. Atsako jiems Išganytojas: *“Mozė leido jums paleisti savo pačias dėl *liai jūsų širdies kietumo; pradžioje gi taip nebuvo. Taigi aš jums sakau: Kas nors paleidžia savo pačią, jei ne dėl svetimoterystės, ir kitą veda, svetimoteriauja, ir kas paleistąją veda, svetimoteriauja.*”* Mato, 19, 4-9.

Iš tų žodžių matosi, kad niekam nevalia atrišti moterystės ryšio, Išganytojo žodžiai nepalieka jokio dvejojimo: *“ka*

Dievas sujungė, žmogus teneperskiria.” Kas jis ir nebūtų tas žmogus, ar jis bus karalius, ar prezidentas, ar kitas koks aukštas valdytojas, ar vyskupas, ar popiežius, jis yra žmogus ir jam nevalia atrišti moterystės ryšio, nes ne jis surišo, o Dievas. Štai kodėl katalikų Bažnyčia saugoja tą Kristaus įsakymą ir niekam neduoda divorsų.

Kristus ne tik atitaisė moterystę, ne tik sugražino jai tą garbingumą, kuri ji yra gavusi iš Dievo, bet padarė dar daugiau, suteikė jai sakramento šventumą, nes pastatė ją Dievo Sūnaus susivienijimo ženklui su žmogiška prigimtimi ir su Bažnyčia.

Tik Dievo minties šviesoje, pažvelgę į moterystę, suprasime kaip priešinga šių laikų dvasia Dievo ir Kristaus mokslui, kuri nori užvesti divorsus ir gražinti šeimą į tuos laikus, kurie buvo prieš Kristų, reiškia tūkstančius metų atgal ir nori pavadinti tokį atgal ėjimą pažanga! Tegul žmogus su sveiku protu bando suprast tą logiką.

Kun. J. Vaitkevičius, M. I. C.

GERAI NAUDOKIME, KOL GALIME

Nieko amžino nėra čia ant žemės. Viskas čia nuolatos keičiasi: tai gema, tai atsiranda, tai pasirodo, tai auga, tai vėl, žiūrėk, griūva, nyksta, miršta.

Žiūrėk čia žmogus statė puikius rūmus. Jis buvo suplanavęs turėti juose sau ramią vietą ir užtikrintą pragyvenimą. Gi štai jau jis ieško sau prieglaudęs pas kitus ir tamsi, liūdna ateitis niukso prieš jo akis, nes jo rūmus jau užėmė kitas.

Kas įvyko jam dabar, ne vienam gali įvykti vėliau.

Tik Dievas yra nesimainas ir amžinas. Amžina visa, kas arti rišasi su Dievu ir kas sudėta Jo globoje.

Taigi visa, kas neamžina, naudokime

taip gerai, kad taptų amžina. Darykite tai, kol galime.

Savo turtus, savo laukus ir savo namus naudokime gerai, nes nežinome, koks jų likimas. Jei mes juos panaudosime gerai, tai yra, taip, kad jų panaudojimas bus suamžinintas, tai žinosime, kad jie padarė nors dalį to gero, kurį turėjo padaryti savo buvimu.

Jei mes jų nepanaudosime, kad gero atneštų, ir paliksime kitiems, kad jie su jų pagalba gera padarytų, tai galime padaryti labai didelę klaidą: gali iš jų nebūti naudos nei mums, nei kitiems.

Nekurių vietų likimai būva labai įvairūs. Jų nekuriuose pirmiau ėjo didžiausia Dievui garbė ir, išėjus iš jų ir toliau ji skamba per pasaulį. Nekuriuose — buvo nuodėmių lizdas ir klaidinimo ir piktinimo versmė, dabar ten eina nuolatinė Dievui garbė. Kitose — manoma buvo ramiai ir linksmai sau gyventi, o dabar ten yra sveikos apšviestos sodyba, iš kur turi kilti minios Dievo garbės nešėjų, Jo vardo ir Jo mokslo skelbėjų ir tėvynės mylėtojų. Taip viskas mainosi pasaulyje.

PAVYZDŽIAI

Marianopolio Kolegija, Thompson, Conn.

Ta vieta, kurioje ji dabar yra, priklausė milionieriams. Ne Dievo garbė jiems ten rūpėjo. Ne Jo garbei jie ten pastatė puikius rūmus, ištaisė gražiausią parką, išsodintą parinktaisiais, brangiais medžiais, krūmais ir gėlėmis. Ne amžinybės vaisiams nešti jie užvedė vaisinius sodus ir vynuogynus. Jų tai padaryta, kad turėtų ramiai, gražiai, puikią vietą gyventi, linksmintis, ilsėtis.

Gal neskleidė iš ten piktybės ir prazūties nuodų, bet nėjo iš ten nei sveikos, skaisčios šviesos spinduliai.

Žiūrėk, kokia atmaina! Milionierių rūmai patenka į neturtėlių vienuolių, Marijonų, lietuvių rankas. Ten puikiausioje jų salėje, jos gale stovi gražus alto-

rius, antras mažesnis šalia jo. Raudonos, brangaus aksomo, kurtinos driekiasi ant langų, nuo lubų ligi žemės, salės sienos išmuštos raudonu šilku, sienų įdubimuose šventųjų puikios statulos, žydžios elektros šviesos pliskina nuo visų šonų. Ten, toje salėje, kurioje skambėjo pasaulinė muzika ir sukosi šokių sukuryje besilinkminančių žmonių poros; dabar rimtai skamba vargonai ir aidi per tą visą salę, besiverždami iš jaunų krūtinių. Jauni, malonūs, skambūs garsai: "laudamus Te, benedicimus Tibi, adoramus Te, gloriificamus Te, gratias agimus Tibi... Domine, Jesu Christe..."

Keli metai tik atgal, ar manė kas nors, kad ten toje vietoje taip bus? Kas laukė? Kas tikėjosi kad ten, po parką, mišką, gėlynus ir sodus lakios linksmy, lietuvių katalikų jaunuolių būriai?

Ar svajoto kas, kad ten, milionierių, nekatalikų lizdo, susyk prasimuš apšviestos, ir tai katalikiškos ir lietuviškos spinduliai? Kad iš ten, kaip šilti pavasario gaivinantieji saulės spinduliai, jie skris po plačiąją Amerikos šalį, pasieks mažutę, bet brangią, numylėtą Lietuvą Tėvynę ir nekurias kitas Europos šalis, ir šildys, net kaitins katalikybės ir lietuviybės meilės jausmus.

Kas galėjo pamanyti, kad ta vieta taps Jėzaus žemišku darželiu, kuriame Jis auginsis sau ir savo numylėtai žmoniškai darbininkus, apaštalus?

Marijonams reikia skubėti naudoti gerai ta vieta, kol galima, nes koks jos tolimesnis likimas, kas gali pasakyti?

Šv. Lozorius Namai Paryžiuje.

Tie namai pamatė pasaulį, ar, geriau sakant, pasaulis pamatė juos dvyliktame amžiuje. Tie namai per visą savo buvimą matė labai daug. Kad jie viską galėtų pasakyti, kas juose įvyko, kas ten jausta ir padaryta, tai jų istorijos lapai būtų užpildyti labai linksmomis ir neapsakomai liūdnomis žiniomis. Bet daug,

daug dalykų nusineša su savim tų namų griuvėsiai.

Šv. Lozorius Namus pastatė vienuoliai dvyliktame amžiuje. Kuomet Europą naikino epideminės ligos, tie namai buvo paversti ligonine. Vienuoliai rinko užsikrėtusius ligomis žmones, gabeno į tuos namus ir ten slaugino nelaimingusius iki jie pasveikdavo ar atsisveikindavo su šiuom pasauliu. Kitokiuose laikuose tie namai buvo užėgta ir prieglauda pakeleiviams.

Keturiems beveik šimtams metų praejus, tie ramai jau tarnavo kitiems kilniems tikslams.

Tuomet Prancūzijoje gyveno šv. Vincentas Paulietis. Jis, matyt, buvo Dievo išrinktas "įrankis" mažinti tų laikų kūno ir sielos vargus. Šv. Vincentas didžiai susirūpino vargšais, našlaičiais, kalniniais ir tikybiniais apleistais. Tų gailėstingumo jausmų raginamas, jis steigė prieglaudas, kuriosna rinko našlaičius ir pavargėlius. Jis rūpinosi sielomis kalinių ir pasmerktųjų sunkiems darbams laivuose.

Pats vienas jis negalėjo tų visų reikalų aprepti. Taigi jis suorganizavo gailėstingųjų seselių kongregaciją ir įsteigė kunigų misionierių kongregaciją.

Šv. Lozorius Namai Paryžiuje pasidarė centras viso jo veikimo. Iš ten išėjo pasaulin Misijų Kongregacija (vadinama Lazaristų arba Tėvų Vincentiečių Kongreg.).

Čia J. A. Malstybėse yra jų dvi stambios provincijos. Viso tų Lozaristų dabar yra apie 2,600. Dabar jie veda aukštąsias mokyklas, universitetus ir kunigų seminarijas. Dvasia, pražydusi Šv. Lozorius Namuose, Paryžiuje, skrieja par pasaulį ir ji ieško tinkamų širdžių ir, jas radus, josna nusileidžia.

Panašiai pasaulyje išganingai dirba ir "Gailėstingosios Seselės arba Šaritės," kurios savo pradžia ir augimą gavo iš Šv. Lozorius Namų, Paryžiuje.

Matome, kokia graži buvo tų Namų pradžia, kaip šventi vyko juose darbai, koki puikūs ir dabar gyvuojanti tų darbų vaisiai, bet pamatykime dabar, koks liūdnas jų likimas ir galas.

1779 m. kilo Prancūzijoje revoliucija. Jai vadovavo žiaurūs bedieviai. Nuo jų kluvo ir Šv. Lozorius Namams. Juos pasisavino revoliucionieriai ir pavertė kalėjimu. Tuomet tiems Namams ir teko matyti baisiausių dalykų. Ne vieną nekaltą žmogų juose nužudė revoliucionierių budeliai; ne vieną jie išleido per savo duris, kad tas žūtų nuo galvoms kapoti mašinos, arba "gilotinos. Sustojo juose Dievo garbė. Skambėjo prakeiksmi kaltųjų ir tik tykios maldos nekaltųjų revoliucijos aukų.

Vėliau tie Namai tapo paversti moteriškųjų kalėjimu. Jį saugojo vyrai, bet visą patarnaviną kalinėms teikė vienuolės. Jos ramino kalėjime esančias ir stengėsi pagydyti jų sielas.

Jame buvo uždaryta ir pagarsėjusi Didžiojo Karo metu šokikė, šnipė, Mata Hari. Ji Prancūzijos karo paslaptis išdavinėjo priešams, buvo galutinai sučiupta, teismo pasmerkta ir nužudyta.

Dabar valdžios įsakymu tie Namai yra griaujami ir neša su savim visas savo laimingųjų ir nelaimingųjų laikų paslaptis.

Gerai, kad tuose Namuose išauginta sėkla ir dabar neša puikiausių vaisių, o be to, koks nelaimingas ir negarbingas būtų buvęs jų likimas.

"Gausinasi Dievo Malonė"

Šveicarijoje yra miestas Fryburgas. Jis įdomus. Per jį teka graži upė Saryna. Jos krantai labai įvaidūs, kaip įvairi yra pati Šveicarija. Ta upė vienur veržiasi per aukštus, kelių šimtų pėdų aukščio, krantus, kitur turi ant krantų gražių lygumų. Taip yra ir Fryburgo mieste. Jo namų dalis stovi žemai, ant upės žemųjų krantų, kiti stūkso aukš-

tai ant uolų, da kiti, prilipę prie uolų, lyg kregždžių lizdai.

Tame mieste vienoje uoloje biau rūš masonai bedieviai išrausė sau didžiulius urvus, kuriuose įsikūrė savo masonišką lizdą ir, ypatingai Didžiajame Penktačiemyje, keldavo ten bedieviškas orgijas, skiriamas niekinti Viešpatį Jėzų ir Jo atpirkimo darbą. Iš to pragarinio lizdo skleidžiama buvo į gyventojus pragarinė dvasia. Ten sugalvodavo ir gamindavo nuodūs katalikų dvasiai ir juos skleisdavo plačiai.

Vėliaus jiems teko iš ten išsikraustyti. Ten dabar yra įkurta katalikiškoji koplytėlė. Joje eina nuolatinis, per dienas ir naktis, garbinimas, viešai išstatyto Švč. Sakramento. Tą garbinimą atlieka seserys vienuolės. Bet šalia jų, kuomet tik ten įžengsi, ar dieną, ar vakarais, ar vėlai naktį, rasi nors keletą asmenų, uoliųjų garbintojų Jėzaus Švč. Sakramente.

Viršuje įėjimo į uolos urvus, pačioje uoloje stovi iškalti Šv. Rašto žodžiai: "Kur gausinosi nuodėmė, labiau pasigausino malonė."

Bolševikija.

Yra, kur daug dalykų virsta kitaip. Daug buvo puikiausių cerkvių ir soborų ir gražių katalikiškųjų bažnyčių carinėje Rusijoje. Bet štai toje šalyje įsigalėjo bolševikai (Antikristo veislė). Kas ten vyksta? Daugybės soborų, cerkvių, o ne viena ir katalikų bažnyčia paversta teatrais, susirinkimų salėmis, bolševikiškos apšvietos lizdais, viešaisiais sandėliais, prieglaudomis ir panašiais dalykais.

Kur seniau skambėjo Dievo garbės žodžiai, dabar skamba bolševikiškų blevyzgų garsai. Dabar ten bedievių organizacijos rengia priemones griauti iki pat šaknų tikėjimą žmonėse. Dabar ten auginama, stiprinama ir nuolat pakurstoma biau rūšia neapykanta Dievo ir dieviškų dalykų.

Taigi, kol galime, naudokime viską,

KĄ MUMS DUODA KATALIKŲ BAŽNYČIA?

(Tėsinys)

8. Bažnyčia prie mirštančio lovos.

Kiekvieno žmogaus gyvenimas turi galą. Nė vienas mūsų nė viena sekunde neprailginsim savo gyvenimo; išmušus mūsų gyvenimo laikrodžiui turėsime pasitraukti iš šio pasaulio.

Kaip saulė teka ir leidžiasi, kaip švieša šviečia ir gęsta, kaip upė išsilieja ir vėl atslūgsta, kaip medis auga ir nyksta — taip ir su žmonių gyvenimu yra. Niekas žmonių amžinai negyveno ir negyvens; gi persiskyrimo su šiuo pasauliu momentas yra vienas skaudžiausių. Jau net pačios priešmirtinės kančios liūdnei perkreipia mūsų veidą, prieš mirtį išsprakaituoja žmogaus kūnas. — Visa, ką mes gyvendami turėjome, ką pelnėme, kuo džiaugėmės, tai visa mirtis pasiima savo žinion.

Nuo greit miršančio žmogaus visi palengva traukiasi. Tiek gyvendamas turėjo geradarių, pažįstamų, jam atsidasvusių žmonių, gi ligoje ir mirštant mažai kas net pažvelgia jam į veidą. — Taip. — Tačiau ir šiuo momentu kada kone visi jį apleidžia, yra kas jo nepamiršta — TAI BAŽNYČIA. Kunigas visada skuba prie ligonio: ar tai bus vėlyba ir tamsi naktis, ar pavasaris, vasara, rudo, ar tai bus šalta ir sniganti žiemės diena, skuba nors kelias yra labai blogas ir arkliai sulig ausų klimpsta purvan, — skuba, nors ligonio bakuželė randasi labai toli, — skuba nors pats kartais serga, skuba žinodamas, kad pats gali tapti už-

---

ką tik turime, gerai, tai yra, sutinkamai su Dievo valia, nes kam tarnaus vėliau, mūs dabar turimi daiktai, nežinome. Įamžinkime juos geru panaudojimu. *V. K.*

krečiamos ligos auka. Ir visa tai daro paklusnumo ir kunigišķu pareiģu vedamas.

Eina atiduoti mirštančiam paskutinio patarnavimo. Kaip neapleido jo per visā gyvenimā, taip neapleis jo ir paskutinēje gyvenimo valandoje.

Jis eina palinksminti sergančio, eina priruošti jī laimingai mirčiai. Eina, tačiau ne vienas; eina us juo Tas, kas Katalikū Bažnyčioje yra brangiausia t. y. Jēzus Kristus Švenčiausiam Sakramente; jau paskutinį kartā priims mirštantis jī savo širdī Dievā...

Bažnyčia, bet ne kas kitas, per kunigo rankas paduoda mirštančiam žvakē — simbolī gyvo ir amžinai negęstančio tikējimo. Bažnyčia paves tavo sielā angelams, šventiesiems ir Švenč. Dievo Motinai, kad jie priimtū amžinon laimēn.

9. Bažnyčioje mirusiojo karstas.

Ne tik Bažnyčia nepamiršta mūsū gyvū, bet Jī rūpinasi ir net mums mirus. Sielos kelionē jau baigta — jī jau nuējo amžinybēn... Jī nuējo pas Dievā Tēvā, Kuris jā sutvērē, pas Sūnū—Kurs jā atpirko „pas šv. Dvasiā — Kuri jī laike krikšto apvilko baltu nekaltybės rūbeliu. Kūno laukia kitoks likimas; jis dulkē buvo, dulke ir pavirs — štai kur kūnas keliaus. Bet ir čia Bažnyčia mūsū neapleidžia taip pat.

Kūnas guli karste ant katafalko, žvakiū daugybē dega aplink, o kunigo ir tikinčiąjū maldos kyla jī dangū už mirusiojo vėlē. Per tas pačias duris, per kurias pirmā kartā jējei bažnyčion dar būdamas mažas vaikelis, tavo kūnā išlydēs amžino poilsio vieton. Ir štai dar prieš leidžiant karstā duobēn dar kunigas kapuose priklaupēs giedodamas meldžiasi: *“Requiem aeternam dona ei Domine (Amžina atilsj duok mirusiam, Viešpatie).”*

Todēl Bažnyčia kiekvienam katalikui yra motina, tėvas, prietelis ir didžiausias geradaris.

Bažnyčioje įvyko tavo gimtuvēs, ten gavai visā išsiauklėjimą; bažnyčioje sustvirtinai silpnas savo jėgas; bažnyčia tave penėjo tikruoju Kristaus Kūnu ir Krauju, pagaliau bažnyčioje galutinai atsisveikina su šiuo regimu pasauliu.

Štai dabar peržvelgus tas dvasines, amžinas gērybes, kuriū, anot šv. Rašto, nei vagys nevagia, nei kandys neēda, tikrai jau nedrįsi sakyt, kad Bažnyčia man nieko neduoda. Juk tiek daug ir tai didžiausių geradarybiū mes esame gavę iš Bažnyčios. Juk per krikšto tėvū lūpas tikējimo prašei iš Bažnyčios ir meluotum dabar sakydamas, kad to negavai; meluotum sakydamas, kad iš tikējimo šaltinio sau gausiū maloniū nepasiēmei.

(Bus daugiau).

MALDA UŽ TĖVYNĖ

Dieve, nuog amžiu, iš aukšto Sosto,
Skyrēs mūs' tautai gražūjį kraštā,
Nemuno mielo dailiai perjuostā,
Protėviū krauju gausiai įtręštā...
Bet veržias priešai, atimt jī nori,
Viešpatie, jiems Tu pagrobt neduoki,
Niekais teinia jū geismai neđori,
Vade galingas, gink mus, vaduoki!

Nešēm kantriai mes sunkiā vergijā,
Bet brangiā laisvę mum gražina! Tu
Mūsū tėvynē vėliai atgijo
Kad dirbtū, kiltū ir laimēn eitū,
Duok gi, kad darbo to nekliudytū
Jai jokia žemēs pikta galybē,
Duok, kad sveika jī išsilaikytū,
Dieve Karaliau, gink mūs valstybē!

Nōrim mes gero, bet pikto srovēs
Mumis kaip bangos jūros užlieja:
Stinga mum valios, trūksta dorovēs,
Jaučiam savyje Molio Motiejū.
Jėgos galingos pikto mus veikia,
Ir mes nupuolam visokiais būdais...
Dieve, mus stiprink, malonēs teiki,
Kad liautum buvę... tėvynēs Judais...

A. Jakštas.

Švenčiausiąją Mariją Labiausia Išaukštino Dievas

Protestantai ir įvairios rūšies laisvamaniai piktinasi tuomi, kad mes katalikai tiek garbiname Švenčiausiąją Mergelę Mariją. Puikybės apdumti jie nenori išigilinti į mūsų garbinimo DIEVO Motinos prasnę ir pradžių ir nepastebi, jog Ją pradėjo garbinti ne kokia paprasta kaimo motina, kuri vargo ir rūpesnio suspausta kreipėsi į DIEVO Motiną, turėdama vilties gauti iš Jos pagelbos; ne mirties bailės apimtas ant mirtinosios lovos paskutinią kovą kovojantis žmogelis; ne Apaštalai; Ne Bažnyčios Tėvai; ne Viešpaties įkvėptieji pranašai ir šventieji. Ne! Pirmasis Ją pagarbino ne pilnas silpnybių žmogus, bet dangaus gyventojas, grynoji dvasia, kuri dieną naktį stovi Švenčiausios Trejybės akivaizdoje ir Ją garbina savo dangiškomis giesmėmis! Tai Aukščiausiojo Angelas ir tai ne paprastas, bet vienas aukščiausiųjų dangaus ir žemės Karaliaus kunigaikštis, — Arkangelas Gabrielis.

Arkangelas pagarbino Švenčiausiąją Mergelę ne per Josios džiaugaujantį dangun ėmimą, ne per Josios apsvainikavimą danguje, bet tuo metu, kai šita visatos Karalienė dar gyveno niekėno nežinoma mažame Nazarėto namelyje! Tėnai tai dangaus kunigaikštis visų pirmasis nužengė pasveikintų ir pagarbintų šitos kukliausios ir skaisčiausios Mergelės pilnais pagarbos žodžiais: „Sveika, malonės pilnoji! Viešpatys su Tavimi! pagirta tu tarp moterų!”

Tačiau, šis Arkangelas atėjo pagarbintų Jos ne vien tik savo noru. „Gabrielis buvo DIEVO siųstas,” kaip tai sako šv. Lukas (I, 26). Jis atėjo į Nazarėto namelius kaipo Aukščiausiojo pasiuntinys pasveikintų Marijos visų dangiškųjų dvasių vardu! Taigi DIEVAS per savo Angelus labiausia išaukštino Švenčiausiąją Mariją.

Arkangelas Gabrielis buvo Dievo siųstas ne vien tik pasveikintų Švenčiausios Marijos. Čia mums reikėtų sušukti kartu su Jeremijumi pranašu: „Jūs dangau ir žemė stebėkitės šituomi!” Kaip kad galingas žemiškosios valstybės valdovas siunčia savo pasiuntinį į kitos valstybės valdovą aptartų svarbių reikalų, taip lygiai ir Dievas siuntė vyriausįjį pasiuntinį tartis su Švenčiausiąją Mergelę įvykdymui anų Viešpaties padarytų pirm amžių sumanymų, kuriais Jis turėjo atitaisyti sužalotą praeitį, dabartį ir ateitį. Ir Dangaus Arkangelas tol tariasi su Marija, kol ji sutinka būti įsikūnijančio Dievo Sūnaus — pasaulio Išganytojo motina.

Ji ne iš karto sutiko, bet pirma apsvarstė šitą dalyką ir prieš pastatė kliūtį, būtent: mergystę, kurią buvo pažadėjusi Viešpačiam. Arkangelas turėjo ją įtikinti, jog pradėsianti savo nekaltoje yscioje Išganytoją iš Šventosios Dvasios, tat gimdydamą ji nenustosianti savo nekaltybės.

Ir vien tik šita sąlyga ji sutiko tapti Dievo Motina! Ir tiktai jai sutikus, įvyko Įsikūnijimas ir prasidėjo atpirkimo žmonių darbas!

Taigi, kas gali mums katalikams išmetynėti, kad mes garbiname Švenčiausiąją Mariją! Kas ją labiau pagerbė: Dievas, ar mes katalikai?! Gi niekas dar nebuvo žinojęs apie Švenčiausios Trejybės paslaptį, tiktai dangaus Angelai. Štai Dievas šitą paslaptį visų pirma apreiškia Švenčiausiajai Mergelei Marijai, kurią Jis buvo iš visų kitų išrinkęs už motiną savo pirm amžių pagimdytajam Sūnui. Taigi, Dievas Sūnus tapo Marijos vaikeliu, ir Marijai suteikta malonė būti Dievo Motina! Šitam stebūklui įvykdinti Trečiasis Švenčiausios Trejybės Asmuo, (Tęsinys 44-tame pusl.)

DIEVAS TARP ŽMONIŲ

Seniausios Šv. Rašto knygos pasakoja apie artimus santykius Dievo su žmogumi. Dangus buvo nusileidęs ant žemės, ir žemėj pasidarė rojus. Bet, atėjus į pasaulį nuodėmei, vietoj Dievo meilės, žmonių širdyse užviešpatavo baimė. Žmogus bijojo būti arti Dievo.

Bet žmonija niekad neužmiršo rojus laikų.

Dievo ilgėjimasis buvo ne vienoj tautoj, ne vienus metus, bet tūkstančius metų — visame pasauly. Germanai matė savo šventuose miškuose, graikai — Dzeuso stovylose, kaldajai — skaisčioj saulės šviesoj, žvaigždžių kariuomenėj.

Jie sakė gamtai: būk mūsų dievas. Jie jautėsi — negalį gyventi be Dievo. Tautos džiaugėsi savo rankomis padarytais dievaičiais, puolė prieš juos ant kelių ir garbino lyg tikrąjį Dievą. Vargšai, — jie nežinojo, kad tai tik Dievo sutvėrimai, o tikrasis Dievas buvo toli nuo žmonių ir žmonės toli nuo Dievo.

Bet ar galėjo žmonija taip ilgai ieškoti ir niekad nerasti? Dievas pats padėjo žmogui. Jis apsiereiškė pasauliui per išrinktą tautą ne tik žodžiu, ne tik malone, bet ir matomoj išvaizdoj. Ir iš tiesų, nebuvo tautos, kuri taip arti turėtų savo dievus, kaip arti buvo Izraelio Dievas. Jis pasirodė degančiame krūme tautos vadui. Jis keliavo su tauta per tyrus: ugnies stulpas naktį ir debesies stulpas diena buvo ženklas, kad Dievas gyvena jų tarpe. Ypatingu būdu Jis buvo jų šventyklose švenčiausioj daly. Dėlto su džiaugsmu giedojo Izraelis savo Dievui: “O kaip malonūs, Dieve, tavo gyvenimai. Mano siela ilgisi Tavo šventyklos prieangių. Palaimintas, kuris gyvena Tavo namuose, o Viešpatie, visais amžiais jie garbins Tave. Malonesnė, Viešpatie, viena diena tavo prieangiuose, už tūkstančius.”

Izraelitai, netekę šventyklos Babilono

vergiujoje štai kaip verkė prie Babilono upių: “Ant Babilono upių — ten mes sėdėjom, ir verkėme, atsimindami apie Sijoną.”

Tada, Dievo įkvėptas pranašas Aggėjus paskelbė: “Tuoj aš pajudinsiu dangų ir žemę, jūras ir sausumą; pajudinsiu visas tautas ir ateis laukiamasis visų tautų. Ir pripildysiu šiuos namus garbe, ir didesnė bus garbė šių antrųjų namų, kaip pirmųjų. Ir tai vietai aš suteiksiu ramybę — sako kareivijų Viešpats.” (Plg. Agg. 2, 7-10).

Puikumas pirmųjų namų ne kas kita, kaip Dievo gyvenimas Izraelio šventykloj.

Bet daug malonesnis Dievo pasirodymas Naujojo Įstatymo šventykloj. Tą garbingą, antrą Dievo pasirodymą pasauliui su džiaugsmu skelbia mylimiausias Kristaus mokinys: “Mes matėme jo garbę, kaip vienatinio iš Tėvo gimusio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos.” (Jon. 1, 14). “Žmonės gali dabar Jį matyti, girdėti ir paliesti.” (1 Jon. 1, 1).

Dabar, Naujame Įstatyme įvyko viskas, ką pranašai pranašavo, ko troško žmonija milijonus metų — pasirodė Emanuelis — Dievas su mumis.

Rojus vėl sugrįžo ant žemės. Žemė pasidarė šventykla ir buveinė švenčiausiojo. Visas sutvėrimas buvo per jį pašventintas, nes Dievas nusileido prie sutvėrimų, o šie Jam tarnavo. Saulė, tartum džiaugsmu nesitverdama, savo maloniais spinduliais glostė Išganytoją ir prie jo susirinkusias minias; žvaigždžių kariuomenė į Jį žiūrėjo kai Jis vienas naktį meldėsi; kalnai ir slėniai klausė Jo žodžių, kurie, kaip rasa, krito į žmonių širdis. Jis žemei paliko savo ašarų ir prakaito, ant jos išliejo savo kraują.

Taip, Dievas gyveno žemėj tarp žmonių. Bet Jėzus Kristus po 33 metų vėl nuėjo pas Tėvą. Ar žemė vėl turėjo lik-

ti tuščia, ar vėl turėjo būti naktis? Ar vėl turėtų vaitoti ir ilgtis tie milijonai, kurie troško arti turėti savo Dievą? Ar Naujame meilės Testamente Dievas paliks žmones ir neatlankys jų nė karto? Ne! Viešpats, skirdamasis su muliūdusiais savo mokiniais, sako: "Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais. Aš būsiu su jumis per visas dienas, iki pasaulio pabaigai." (Jon. 14, 18; Mt. 18, 20). Ir šie Jo žodžiai yra taip tikri, kaip ir tie, kad Jis sėdi Tėvo dešinėje. Tas, Kuris atsistojo vidury savo mokinių, esant uždarytomis durims, Kuris sėdi Tėvo dešinėje, dėl ko negali kartu ir pas mus gyventi? Kas Jam — Visagaliui Dievui — gali kliudyti?

Zodis, tapęs kūnu, beveik prieš du tūkstančius metų, gyveno pasaulyje ir dabar su mumis gyvena. Kur jis šiandien galima rasti? Kur Jo reik ieškoti? Ar už giliu jūry, ar už aukštų kalnu, ar kurioj tolimoj valstybėj, ar dideliame mieste? Ne. Jis — amžina meilė, norėdamas, kad ir mažas vaikutis drįstu prie Jo ateiti ir seneliui nereikėtų toli keliauti, išrado būdą gyventi žemėi daugelyje vietų — arti kiekvieno. Dad daugiau. Jis, norėdamas būti dar artimesnis žmogui, kaip draugas draugui, brolis broliui, — išrado būdą tapti net žmogaus maistu. Jis patsiliko po paprastais duonos ir vyno pavidalais.

Dabar visi gali žiūrėti į Dievą be baimės. Čia nematyt spindančios Jo garbės, nei dieviško veido apšviesto dangiška galybe. Čia visi vien tik Jo nepaprasta nusižeminimą ir begalinę meilę.

Šis Jėzus pasilikimas Švč. Sakramente yra didžiausia auka, kuri truks iki pasaulio pabaigos.

A. R.

ŠVENČIAUSIĄ MARIJĄ LABIAUSIA IŠAUKŠTINO DIEVAS

(Tęsinys iš 42-ro pusl.)

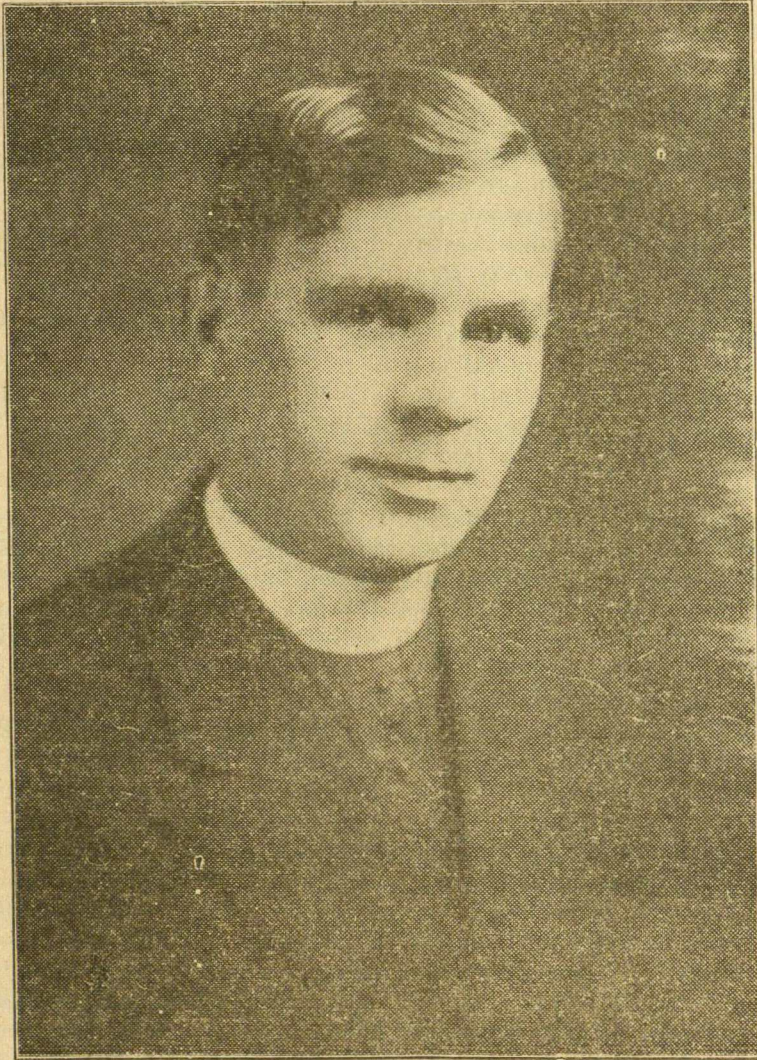
Dievas, Šventoji Dvasia, nužengė ant nekėčiausios, malonių pilnos mergelės, kad pasilikdama mergele, būtų motina. Šitokio jos pagerbimo akivaizdoje, ką reikšia mūsų garbinimas?! Visos mūsų maldos, giesmės ir iškilmės Jai pagerbti yra tai tik menkas pavaizdojimas anos garbės, kurią suteikė Dievas. Ir mes, garbindami Mariją tik pasidžiaugiame jai suteiktomis malonėmis ir dėkojame Dievui už tą, kad Jis teikės Ją tiek išaukštinti!

Laisvamaniai prikašioja perdidelę jai meilę ir pasitikėjimą. Tačiau, kiek tai didesnę meilę ir pasitikėjimą yra parodęs jai Dievo Sūnus?! Gi ar ne Jis kiaurai per trisdešimt savo paslėptojo gyvenimo metų būdavo jai paklusnus ir mylėdavo ją daug didesne sūniškąja meile, kaip kad visi gerieji pasaulio sūnūs myli savo motinas?!

Iš viso aukščiau pasakyto aiškėja, jog ne mes katalikai klystame, garbindami Mariją ir šaukdami josios pagelbos, bet klysta tie nelaimingieji, neatiduodami jai priderančios pagarbos ir neglausdami prie jos kaip prie savo geriausios Motinėlės, kuriai rūpi mūsų amžinoji laimė, ir kuri išsigali kuo sekmingiausiai išprašyti iš Švenčiausios Trejybės mums reikalingų malonių, pasiekimui skirtos mums amžinosios tėviškės danguje!

Jei Marija anuomet taip žymiai dalyvavo atpirkimo darbe, tai ar galima dar abeioti, kad ji ir šiandieną visa savo motiniškąja širdimi ir susirūpinimu padeda mums visiems į ją besikreipiantiems sunaudoti Jėzaus atpirkimo darbo vaisius?! Argi ji galėtų šalta širdimi žiūrėti, kaip mes, Jėzaus jai skirtieji vaikai, šaukiamės josios pagelbos, kaip savo geriausios Motinėlės?! Šitaip tvirtinti tai būtų didžiausioji iš mūsų pusės beprotybė ir nesąmonė.

A. B.

A. a. KUN. PRANAS JURGAITIS

Mirė Chicagoje Sausio 6, 1934 eidamas ketvirtus kunigystės metus. Jo ištikima motina, giminės ir daugybė prietelių liūdi netekę jauno kunigo.

1905 — SUMIŠIMŲ METAI LIETUVOJE

(Tęsinys)

O jie jau be jokių atodairių ima vers-
ti duris. Matyti jie buvo sušnipinėję,
kad šaujamųjų ginklų aš pas save netu-
riu, todėl taip drąsiai vertė duris. Pasi-
darius bildesini jiems beverčiant duris,
sukilo ir tarnaitės. Persigandusios, nie-
kam nieko nesakydamos, pro užpakalines
duris, prie kurių užpuolikai nesusiprato
pastatyti sargybos, šmakšt jos į sodą. Per
sodą į kaimynus šauktis pagalbos. Bet
kas? Persigandusios ima barškinti jiems
į langą ir ne savo balsu šaukti pagalbos.
Anie tokiais neramiais laikais taip pat
nedrąsūs ką įsileisti. O čia balso nesu-
pranta, tai ir visai nenori nė pro langą
pažiūrėti.

Tuo tarpu užpuolikai duris pradeda
iš kaškų kelti aukštyn ir būtinai isiverž-
ti į vidu. Matau, sako, kad pagalios du-
rys neišlaikys ir pasiduos, neturėdamas
ką daryti ir nežinodamas, ar gali kas at-
eiti man į pagalbą, aš greitai atgal į sa-
vo miegomąjį, langą prasivėriau, ap-
sidairiau — nieko nematyti. Tai kuo
greičiau pro langą skvkt ir aš į sodą ir
prigulęs prie žemės, kad nepastebėtų, į
kaimynus.

Kol kas atėjo į pagalbą, užpuolikai
įsiveržė į vidu. Nieko tačiau namie ne-
rade, greitomis pavartę, paieškinėję ‘au-
kų,’ bet nieko nepelnę, kuo greičiau išsi-
nešdino savais keliais, kad neužklyptų at-
ėjusi pagalba.

Toji naktis seneliui atėmė daug svei-
katos.

“Valnagirės”

Revoliucionieriai, norėdami patrauk-
ti prie savęs kaimiečius, stengėsi jiems
pataikauti. Taigi pasidarius taip ūmam
sumišimui, vyriausybei kaip ir galva su-
mišo. Nežinojo, kas čia pasidarė, už
ko čia griebtis, ką pradėti? Tuo metu
policija, nežinojo, kurios pusės laikytis,

ar eiti su senąja valdžia, ar laikytis nau-
josios? Tuo sumišimu pasinaudoję revo-
liucionieriai paskelbė, kad dabar esą lai-
sva visiems važiuoti į girias ir kirstis
kiek tik kuriam reikalinga ar malkų, ar
gražiausių statybai medžių. Jokio už-
mokesčio už medžius nereikės mokėti!

O toks ligi šiol žmonėms būdavo
vargas su malka ar su statybine medžia-
ga!

Gi dabar, brač, važiuok į mišką ir
kirsk kiek tik tavo noras neša be jokio
atlyginimo!

Čia ir šventasis pasimagintų! Kas
gi už dyką nenorės pasikirsti girios?!

Tad nuo pat ankstyvo ryto ligi vi-
durnakčio, o kai kur net per visą nak-
tį kiaurai visais keliais ir vieškeliais ve-
žimas vežimą varo. Vis į mišką!... Net
juokai, kaip žmonės greitai ant visko, kas
dovanai. Reikalingas ar nereikalingas—
vistiek, by tik donanai. Užsidedę tomis
dovanomis užsimiršo, kad tos dovanos ne
iš keno kito kišeniaus, o iš jų pačių. Miš-
kus iškirsti labai lengva, bet kas bus, kai
jų visai pritruks? Apie tai niekam ne
galvoje, tarsi su šia diena baigiamas žė-
mės gyvenimas ir toliau nebus niekas rei-
kalinga!

Sako, net dideli ūkininkai ir šiaip,
rodos, išmintingi vyrai, apimti tuo dova-
ninio miško karščiu, metę visus darbus,
kiek turėdami arklių ir ratų skubinosi į
miškus, kad tik daugiau pasigrobus! Kai
kurie, sako, atvežę į miestą gražiausius
medžius už “šnapšo” bonką žydams ati-
duodavo, nejausdami, kad tuo skriaudžia
pats save ir savo vaikus. Mat, “valna-
girės” atėjo laikai!...

Taigi tais “valnagirės” laikais ir iš-
tuštinta miškų! Net gaila pro juos bu-
vo važiuoti. Kokia graži žaliavo girai-
tė važiuojant į Vilkaviškį paplentėje ko-
ki 5 kilometrai už Marijampolės. Kiek

kartų moksleiviais būdami šioje giraitėje keldavome gegužynes, koki malonūs atsiminimai susiję su šiuo miškeliu!

Kadangi klebonas gyvendavo gana kukliai, tai daug kas manydavo, kad tu rėtų būti jis pinigingas. Taigi ir "kolektorai" galvojo, kokiu čia būdu pasipelninti senelio sutaupytu turtu.

Vieną gražią naktį susitarę keliese ir ateina. Manau, bus geriau, jei leisiu pačiam nukentėjusiam klebonui visą tą biauūrų įvykį atpasakoti. Aš jo tik žodžius pakartosiu. Taigi štai ką jis man pačiam apie tą įvykį pasakojo: Nuėjau kiek ankščiau gulti. Dėl atsargos priekines (frontines) durys nakčiai užrakinama raktu ir dar užspirdinama tam tikrais prietaisais, kad ir norint jas išversti — nepasiduotų. Langai iš lauko uždarinėjami stipriomis lankinėmis. Kaip visados, taip ir tą vakarą viską gražiai užsidarinėjęs, nuėjau į savo miegamąjį poilsio.

Apie vidunaktį (minėjo net ir valandą, bet aš dabar jau neatsimenu), sako girdžiu, kad kas klabenasi į frontines duris. Klabentis naktį pasitaiko ne kartą. Tai koks susivėlavęs keleivis gali užvažiuoti.

Reik čionais priminti, kad Šunskų klebonas buvo labai mylimas ir gerbiamas tiek žmonių tiek kunigų. Todėl pro jo kleboniją nieks nepravažiuos, kad ir vėlai pasitaiko. Svečias tikras yra, kad klebonijoje nakvynės ir vaišių pakeleiviui nepasigailės. Tad labai dažnai čionai susivėlavusių svečių užklysdavo.

— Dažnai pasitaiko, kad naktį ir pasligonį kas atvažiuoja — tęsė toliau senelis — taigi aš ir dabar nugirdęs klabenant, nieko blogo nemanydamas, einu pažiūrėti, kas čia ko nori. Priėjęs arčiau prie durų, jų neatidarydamas ir klausiu: — Kas čia ko nori?

Kaip tik aš tai ištarčiau, pajutau, kad iš lauko visa jėga pradėjo gulti duris, no-

KATALIKŲ PASAULY

ANGLIJA. — Anglijos gyvenime labai pradeda iškilti Popiežiaus autoritetas. Prieš 40 metų nekatalikai apie Popiežių tiek tekalbėdavo, kiek naudinga būdavo pakritikuoti. O šiandien jau rimti angalai ir nekatalikai yra tos nuomonės, kad pasaulio galybės permažai įvertina Popiežiaus reikšmę. Daugelis iš tikinčiųjų anglikonų pradeda rimtai galvoti apie vienybę su Romos Bažnyčia.

ARGENTINA.—Buenos Aires miesto 2,300,000 gyventojų jau visu smarkumu ruošiasi viso pasaulio katalikų eucharistiniam kongresui, kuris įvyks 1934 m. spalio m. 10—14 dienomis.

1000 KUNIGŲ 15-KAI MILIJONŲ ŽMONIŲ

MEXICO CITY. — Naujausiais apskaičiavimais, Meksikoj įstatymų keliu katalikų kunigų skaičius apribotas iki 1,024. Šie kunigai šiandien turi rūpintis 15,012,573 tikinčiųjų dvasiškais reikalais 1,671,704 kilometrų plotuose.

Visose Meksikos respublikos atskirose valstybėse apribotas kunigų skaičius. Kai kuriose leista veikti didesniai, kitose — mažesniai kunigų skaičiui.

Tabasco valstybėje, kur vyksta žiauriausieji katalikų persekiojimai, leista tik vienam kunigui aptarnauti 224,168 tikinčiuosius.

Morelos valstybėje yra kiek gerėliau kunigų skaičiaus reikalu. Tenai 132,723 žmonėms skirta 40 kunigų.

Blogiausia yra Tabasco valstybėje. Tos valstybės gubernatorius neįsileidžia Popiežiaus skirto naujo vyskupo į valstybės ribas.

rėdami jas išversti. Supratau, kad čia ne gerovė. Kas man daryti? Pagalbos šauktis nėra iš kur. Ginklo jokio neturiu. Tyliu ir laukiu, kas bus toliau?

(Bus daugiau)

IEŠKO PAŠAUKIMŲ

Neseniai Prancūzijoje Montpelier mieste įvyko IX Kongresas pašaukimams į dvasininkus ieškoti. Karo metu buvo Prancūzijoje pašaukti kunigai į apkasus kariaut su valstybės priešais ir daug jų ten žuvo. Daug parapijų neturi tinkamo dvasinio patarnavimo.

Į didžiąją bažnyčią susirinko per 8,000 jaunuolių. Tulūzos arkivyskupas per Mišias pasakė jiems reikšmingą pamokslą.

Po to, išsirikiavo ilga jaunuolių virtinė eisenai. Paskutiniai nešė droną ir vėną, kurie bus naudojami šv. Mišiose.

Daugelis tų jaunuolių, pažinę geriau nepaprastai kilnų dvasininko pašaukimą ir pamatę, kiek reikia šiais laikais daug pasiaukojusių dvasininkų, pasiryžo gyvenime imtis to luomo.

PAKVIETIMAS

Broliai-Seserys jūs esate kviečiami įsirašyti į labai naudingą **Tėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Draugiją**.

Draugijos tikslas — aukomis, pasidarbavimu ir maldomis gelbėti Broliams ir Kunigams Marijonams jų visuomeniniuose darbuose Katalikų Bažnyčiai ir lietuvių tautai; labiausiai remti jų įsteigtą **Lietuvių Kolegiją Marianapolis**, platinti jų leidžiamus katalikiškus laikraščius ir knygas.

Metiniai nariai kasmet moka po \$3.00. *Amžinas narys* tik vieną sykį aukoja \$50.00. Kurie paaukvoja išsyk, arba dalimis \$100.00 — gauna GARBĖS-AMŽINO NARIO diplomą.

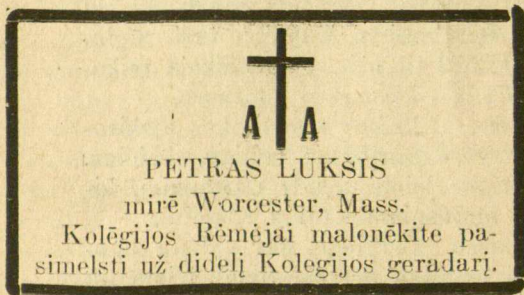
Vienuoliai Broliai ir Kunigai kasdien meldžiasi Komunijose ir šv. Mišiose už gyvus ir numirusius vienuolijos geradarius. Didesnėse šventėse už visus Marijonų Kolegijos Rėmėjų narius aukojamos šv. Mišios. Už kiekvieną mirusį narį dar skyrium atlaikomos dvejtos Mišios.

Visi Rėmėjai gauna, Tėvų Marijonų leidžiamą tikiybinių laikraštį "LAIVĄ" kas savaitę.

Koliai gyvas esi daryk gerus darbus, kurie ir numirus tau gelbėtų. Dėkis į Marijonų Kolegijos Rėmėjų Draugiją.

Siųskite savo auką adresu:

Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

A A

PETRAS LUKŠIS
mirė Worcester, Mass.
Kolėgijos Rėmėjai malonėkite pasimelsti už didelį Kolegijos geradarį.

PIRMA SYKĮ AMERIKOJE

Bus Rodomi Judamieji Paveikslai

Paveikslus Rodys A. PELDŽIUS Lietuvių Kolonijose

L L I U R D O S T E B U K L A I

Išanga suaugusiems 25c; Vaikams tik 10c

Gerbiamieji:— Atėję į šiuos paveikslus pamatysite tą garsųjį visame pasaulyje Prancūzijos miestą Liurdą, į kurį iš visų pasaulio kraštų suplaukia per metus virš milijono žmonių. Pamatysite ligonių mišias, kurios laukia stebūklingo išgydymo... Pamatysite Liurdo Groto, kur švenčiausioji Panelė apsireiškė šventai Bernadetai... Pamatysite tūkstančius lazdų stebūklingai pagijusių ligonių... Pamatysite milžiniškas maldininkų procesijas... Pamatysite ligonių laiminimą švenčiausiuoju Sakramentu... Pamatysite staigą pagijusią ir iššokančią iš savo vežimėlio ligonę ir daugybę kitokių vaizdų, kurių savo amžiuje nesate matę. Ant galo bus ir juokų.